

Lilja SIGURÐARDÓTTIR

JÄÄKYLMÄ AURINKO

Áróran tutkimuksia 1

*"Jääkylmä aurinko on
mieletön pakkaus! Upea
Islanti, hyytävä mysteeri ja
pimeää rahaa jahtaava badass
yksityisetsivä Áróra.
Tämä teos on yksi parhaista!"*

– DEKKARISTI SATU RÄMÖ

BLUE
MOON

Lilja
SIGURÐARDÓTTIR
JÄÄKYLMÄ AURINKO

Áróran tútkimúksia 1

suomentanut Marjakaisa Matthíasson

BLUE
MOON

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2019
Suomennoksen copyright © Marjakaisa Matthíasson ja Docendo 2023
Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Islanninkielinen alkuteos
Helköld sól

Kansi: Jussi Jääskeläinen
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 9789523823419
Painettu EU:ssa

Mies haki sopivaa jalansijaa terävässä laavakivikossa, saavutti tasapainon ja kurottautui tarttumaan matkalaukusta esiin työntyvään käteen. Se tuntui jäiseltä, ja vaikka hänen olisi totta kai pitänyt osata odottaa sitä, ihon kylmyys ja kumimaisuus järkyttivät häntä. Kyyneleet kohosivat silmäkulmiin ja hän kuiskasi ”rakastan sinua” valoisaan kesäyöhön, joka tuntui vaikenevan pariaksi kolmeksi tunniksi keskiyön tienoilla, aivan kuin linnuil-lekin olisi ylivoimaista valvoa koko yö. Hiljaisuudessa kuiskaus kuulosti lähes pyhäinhäväästykseltä eikä hän toistanut rakkauden-tunnustustaan, vaikka olisi mieluiten huutanut sen rosoisen laavakentän yli, täyttänyt keuhkonsa ilmalla ja karjunut kaikin voimin rakastavansa naista. Sen sijaan hän kumartui ja painoi lempeästi huulensa kädelle.

Hän istui sillä tavoin hyvän tovin, ja hetken kuluttua hänen kuumat huulensa olivat lämmittäneet kädenselän niin että iho vaikutti elävältä. Hän siirsi huuliaan ja suuteli kylmää kättä yhä uudestaan, suuteli rystysiä, rannetta, kämmenen paksuinta kohtaa, jota hän oli joskus kuullut kutsuttavan Venuksen kukkulaksi, ja jokaista sormea yhtä kerrallaan, kunnes hänen huulensa osuivat johonkin kovaan. Kihlasormukseen. Hän tarttui sormukseen ja veti, mutta sormi tuntui pöhöttyneeltä eikä sormus irronnut, koska se oli uponnut ihonalaiseen rasvakerrokseen, jota näytti kerääntyneen käden pintaan. Hän nuoli sormea ja kostutti sormuksen syljellään, nytkytti sitä, kunnes se lopulta heltisi.

Hän työnsi sormuksen taskuunsa ja suuteli vielä kerran kädenselkää ja taisteli vastaan halua avata laukun vetoketju kokonaan tarkistaakseen kasvot, tarkistaakseen olivatko nekin pöhöttyneet ja muuttuneet väriltään yhtä sinertäviksi kuin käsi. Eikä hän kuitenkaan halunnut nähdä, mitä kuolema oli tehnyt naisen kauniille kasvoille. Kaikkihan tiesivät, että ruumiin väri muuttuu nopeasti, kun veri ei enää kierrä suonissa ja iho saa harmahtavan pinnan muutamassa tunnissa. Kuolema tuhosi kaiken.

Hän pyyhki kyyneleet kasvoiltaan ja veti räkää nenäänsä. Sitten hän taas työnsi käden varovasti laukun sisään ja sulki vetoketjun. Hän kapusi ylös kallionhalkeamasta ja tuijotti alhaalla poikittain makaavaa tummanpunaista matkalaukkua, joka ei ollut pudonnut pohjalle asti vaan juuttunut kahden laavalohkareen väliin, mutta jota ei kuitenkaan pystynyt erotamaan kuin aivan halkeaman reunalta. Tuo hetki laavakentällä merkitsi käännettä hänen elämässään. Hän oli surusta suunniltaan, mutta samalla hän tunsi rinnassaan metallisen järkähtämättömyyden, joka repi ja raastoi hänen sisintään kuin veitsenterävä teräslevy. Nyt kaikki oli toisin. Hän ei ollut se, joka oli luullut olevansa. Nyt hän tiesi kykenevänsä tappamaan.

KESKIVIIKKO

I.

Kadonnut. Niin Áróran äiti sanoi puhelimessa, kun hän soitti, ja Áróra kuuli äänen sortuvan, mikä tapahtui vain silloin, kun jokin oli hätänä.

”Sisaresi on kadonnut”, äiti sanoi ja tutut tuntemukset täyttivät Áróran mielen. Pelko. Viha. Vielä vähän aikaa sit-

ten nuo tuntemukset olisivat lennättäneet hänet ylös soh-
vasta, kiidättäneet lentokentälle ja aina Islantiin asti. Niin
ei käynyt enää. Sen sijaan pintaan nousi tunne, johon aina
nykyään tiivistyi kaikki hänen siskoonsa Ísafoldiin liittyvä:
uupumus.

”Äiti, hän on varmaan vain liian kiireinen vastatakseni
puhelimeen.” Áróra tiesi, ettei kannattanut väittää vastaan
tai yrittää väistellä, kun äiti oli saanut jotain päähänsä,
mutta hän yritti silti. Hän oli juuri laittanut tv:n päälle kat-
soakseen uusintana sarjaa *Murha mielessä* ja oli odottanut
saavansa maata koko illan sohvalla ja kerrata mielessään
lempirikossarjaansa.

”Hän ei ole vastannut soittoihini kahteen viikkoon. Se
on liian pitkä aika, jotta se olisi normaalia. Ei hänellä voi
olla niin kiire kahden viikon ajan. Björnkään ei vastaa enkä
saa selvää islantilaisesta nettipuhelinluettelosta enkä löydä
ketään hänen sukulaisistaan.” Áróra huokasi, mutta varoi
huokaisemasta liian äänekkäästi, ettei äiti kuulisi.

”Eikö hänen puhelimensa soi vai onko se varattuna vai
mitä?”

”Kukaan ei vastaa kotipuhelimeen ja kännykkäpuhelu
siirtyy suoraan vastaajaan.”

”Oletko yrittänyt jättää hänelle viestin vastaajaan?” Áró-
ra kysyi ja kuuli äidin närkeästyvän.

”Totta kai olen jättänyt viestin. Monen monituista ker-
taa, mutta hän ei vastaa niihin. Ja sama pätee Facebookiin.
Kuten olet varmaan itsekin huomannut, hänen sivulleen ei
ole ilmestynyt mitään uutta yli kahteen viikkoon.” Selittipä
Áróra kuinka monta kertaa hyvänsä, äiti ei tuntunut tajua-
van, etteivät siskot pitäneet minkäänlaista yhteyttä.

”Äiti, kyllähän sinä tiedät, että hän blokkasi minut
Facebookista. Minä en näe mitään hänen sivultaan.” Äiti

huokasi raskaasti.

”Ai, kultaseni, älä viitsi”, hän sanoi sävyyn, joka antoi ymmärtää, että Áróra oli hankala. Juuri hän aiheutti ongelmia *tuollaisella käytöksellä*, vaikka hän oli ainoastaan kertonut alastoman totuuden. Koskaan äidin mieleen ei juolahtaisi nuhdella Ísafoldia *tuollaisesta käytöksestä*, siitä että hän ei vastannut puhelimeen eikä ilmoittanut itsestään mitään. Kun Ísafold oli muuttanut kotoa parikymppisenä, hän vaikutti pyhimykseltä, kun taas äiti jatkoi edelleen Áróran ojentamista kuin tämä olisi teini. ”Ole kiltti ja tsekkaa asia minun puolestani.”

”Okei”, Áróra suostui ja tunsi kurkussaan epämielilyttävän puristuksen, kun hänet pakotettiin nielemään oma tahtonsansa. Vain hänen oma perheensä nosti esiin tuon tunteen. Tai oikeastaan nykyään vain äiti, sen jälkeen, kun hän oli laittanut Ísafoldille stopin ja heidän yhteydenpitonsa oli katkennut. Nyt vain äiti aiheutti tunteen, että hänen oli tehtävä asioita, joita ei oikeastaan halunnut tehdä. ”Yritän löytää Björnin tai hänen äitinsä tai jonkun muun huomenna.”

”Voisit ehkä yrittää saada jonkun heistä kiinni jo tänä iltana”, äiti aneli. ”Ihan vain, että saataisiin selville, että kaikki on kunnossa.”

”Huomenna, äiti. Tsekkaan asian huomenna.” Áróra sulki puhelimen ennen kuin äiti sai tilaisuuden esittää vastalauseensa. Hän ei kyennyt aloittamaan tuota kärsimysten tietä nyt. Hän oli liian väsynyt kuunnellakseen siskonsa valheita, kun tämä väittäisi innokkaasti, että kaikki olisi mitä parhain, parhain, parhain päin. Hän oli vain horjautanut lämpöpatteria vasten ja murtanut leukansa eikä siksi pystynyt puhumaan puhelimesta tai hän oli vain kaatunut portaissa ja murtanut sormensa niin, ettei mitenkään pystynyt kirjoittamaan mitään Facebookiin. Áróra oli myös

liian väsynyt kuunnellakseen Björnin piikittelyä, kun mies sanoisi, että Ísafold oli *hänen* puolisonsa eikä Áróran pitäisi puuttua asioihin, jotka eivät kuuluneet hänelle.

Áróra otti jääkaapista mineraalivesipullon, vei sen olohuoneeseen ja heittäytyi sohvalle, kietoutui vilttiin ja joi pullosta neljänneksen. Ohjelma oli alkanut, mutta sillä ei ollut väliä, koska hän oli nähnyt sen monta kertaa aiemminkin. Hänen ennen äidin soittoa saavuttamansa mielenrauha oli tiessään, ja hän joutui tekemään kaikkensa pitääkseen poissa epämiellyttävät tunteet, jotka eivät jättäneet häntä rauhaan. Aivan kuin puhelinsoitto olisi avannut hänen sisällään patoluukun, jonka hän oli ponnistellen onnistunut pitämään suljettuna. Ärtymyksensä äitiin. Vihansa Björniä kohtaan. Nakertavan pelon Ísafoldin puolesta.

TORSTAI

2.

”Jälkeenpäin ei tingitä”, Áróra sanoi seuraavana päivänä autokauppiaille, joka istui jykevän kirjoituspöytänsä takana ja nojautui taaksepäin tuolissaan tekeytyen leveämmäksi. Hän poikkesi paljon siitä miehestä, jonka Áróra oli tavannut viikkoa aiemmin. Silloin mies oli kumartunut pöytänsä yli, pyyhkinyt pölyä tärisevin käsin pöydällä nököttävistä automalleista ja anellut häneltä apua ääni mielenliikutuksesta väristen. Silloin mies oli väittänyt joutuvansa pian viettämään yönsä autoliikkeessään, jollei hän saisi selville, minne vaimo, jonka kanssa hänellä oli meneillään myrskyisä avioeroproessi, oli piilottanut 20 avioliittovuoden aikaiset säästöt. Kyseessä oli melkoinen rahasumma. Ehkä rahat olivat pienessä määrin olleet autoliikkeen ulkomaisia

edustustuloja, joita ei ehkä ihan kokonaan ollut ilmoitettu verotuksessa, miehen sanojen mukaan. Se oli syynä siihen, ettei hän kääntynyt brittiviranomaisten vaan Áróran puoleen.

Nyt kun ensihelpotus rahojen löytymisestä oli laantunut, autokauppias tuntui paisuvan pöyhkeydestä eikä aikonut pitää Áróran kanssa tekemäänsä sopimusta. Sen mukaan tämä saisi kymmenen prosenttia summasta, jos etsisi rahat ja palauttaisi hänelle. Mies irrotti edessään pöydällä olevasta pakkauksesta nikotiinipurukumin ja työnsi suuhunsa. Hänen hiuksensa olivat vasta leikatut ja farkkunsaa ja bleiserinsä tiukanpuoleiset ollakseen mukavat. Áróra arvasi, että kyseessä oli viidenkymppin villitys. Todennäköisesti hän oli vaihtanut vaimonsa, joka oli rakentanut yrityksen hänen kanssaan, nuorempaan naiseen. Se selittäisi vaimon katkeruuden.

”Prosentti on järjettömän suuri, kun ottaa huomioon, että sinulta meni työhön vajaa viikko”, mies totesi jauhaen nikotiinipurukumiaan kiihkeästi ja äreissään kuin henkilö, joka on juuri lopettanut tupakoinnin.

”Tuo viikko maksoi minulle matkan Sveitsiin, kymmenen tunnin etsinnät verkossa ja tietojen ostamisen tietopankista. Joten tuo yksi viikko merkitsi minulle melkoisia kuluja ja siihen kului myös paljon aikaa. Työskentelen rivaakasti ja työ tuottaa tulosta.” Áróra puhui hitaasti ja selkeästi, jotta mies ymmärtäisi varmasti hänen sanansa. ”Tuosta prosentista me sovimme, kun suostuin etsimään rahat.”

”Se on kiskurihinta”, autokauppias sanoi ja risti kätensä mahansa päälle. ”En maksa sitä.” Áróra huokasi. Käytös oli oletettua yleisempää. Aivan kuin epätoivo kadotetuista varoista saisi ihmiset lupaamaan suuren palkkion, mutta heti kun rahat olivat löytyneet, he tuntuivat tajuavan paremmin

hänen palveluidensa kalleuden.

”Palkkio on joko kymmenen prosenttia koko summasta tai ei mitään.”

”Viisi prosenttia on kyllä katto tässä tapauksessa.”

”Omapahan on asiasi”, Áróra sanoi ja nousi seisomaan. ”Voit palkata jonkun toisen etsimään rahat. Onnea yritykseen, sillä olen yhtä taitava kätkemään kuin löytämäänkin rahaa.” Autokauppias ponnahti pystyyn, kakasti kurkkuaan ja rykäisi. Hän näytti nielaisseen purukummin.

”Mitä tarkoitat? Sinähän olet jo siirtänyt ne tililleni.” Miehen äänestä kuului taas epätoivo, joka oli ollut sille omista edellisellä viikolla.

”Kaikkiin pankkisiirtoihini kuuluu vuorokauden peruutus-oikeus”, Áróra sanoi, kaivoi esiin puhelimensa, naputteli pankkisovelluksen PIN-koodin ja peruutti tilisiirron.

”Tehty”, hän sanoi ja marssi ulos toimistosta. Hän mutkitteli kirkkaiksi kiillotettujen autojen lomitse ja suuntasi kohti ovea, mutta näki lasiseinän läpi autokauppiiaan hamuilevan epätoivoissaan kännykkäänsä. Mies epäilemättä tarkisti tilinsä saldoa, josta oli iloinnut niin kovasti edellisenä iltana.

Áróra oli päässyt puolitiehen pysäköintialueen yli, kun kuuli miehen äänen takaansa.

”Okei, okei, ilman muuta”, mies läähätti pyyhällettyään esittelytilan halki. ”Olet tietenkin oikeassa, tietenkin olimme sopineet asiasta. *My bad.*” Áróra pysähtyi ja kääntyi ympäri.

”Tein sinulle palveluksen suostuessani maksamaan koko summan tilillesi, niin että voisit maksaa minun osuuteni autoliikkeen kautta. Mutta enää en luota sinuun, joten siirrän sinulle sinun osuutesi ja pidätän itse palkkioni.” Áróra kohotti puhelintaan kysyvän näköisenä, mies nyökkäsi ja

levitti kätensä myöntymisen merkiksi. Áróra avasi uudestaan pankkisovelluksen, ja autokauppias seisoi hänen edessään ja näpräsi puhelintaan epäilemättä tili auki, jotta näkisi, että rahat tulivat varmasti perille.

”No niin”, Áróra sanoi. ”Asia on selvä, olemme sujut.” Hän sulki puhelimensa ja työnsi sen taskuunsa, mutta odotti hetken nähdäkseen autokauppiiaan ilmeen, kun tämä tajuaisi tekojensa seuraukset. Hän ei joutunut odottamaan kauan.

”Ei”, mies huusi ja ääni kuvasti epätoivoa ja kiukkua. ”Me emme ole sujut. Tässä on vain puolet! Vähemmän kuin puolet.”

”Aivan”, Áróra sanoi. ”Oli opettavaista nähdä äsken todelliset kasvosi. Sen vuoksi aloin epäillä koko juttua siitä, kuinka huonosti vaimosi oli kohdellut sinua erossanne pitämällä talon ja kaiken muun, mistä paruit viime viikolla. Niinpä palautan puolet rahoista, vaimosi oikeudenmukaisesti omistaman osuuden, takaisin sveitsiläiselle tilille.”

”Et voi toimia noin”, autokauppias huusi, mutta Áróra kääntyi kannoillaan ja käveli pois.

”Jos jotain, niin vaimosi ansaitsi suuremman summan siedettyään sinua kaksikymmentä vuotta”, hän sanoi istuutuessaan autoonsa. Hän käynnisti moottorin, ajoi rauhallisesti parkkiruudusta ja vilkutti iloisesti autokauppiaille, joka seisoi kivettyneenä paikoillaan.

Tässä oli Áróran työn paras puoli: hänellä oli mahdollisuus jakaa oikeutta oman mielensä mukaan.

3•

Lapsuudessa siskojen välit olivat olleet huonot. Yksi Áróran ensimmäisistä muistoista oli Ísafoldin silmissä leimuava

kuuma viha, kun hän nappasi käteensä kengän ja paiskasi sen lattialla istuvaa siskoaan päin hampaidensa välistä sähköisen:

”Ällöttävä pentu.”

Ällöttävä pentu. Nuo sanat hän kuulisi vielä monta kertaa. Äiti kutsui häntä sanoilla *lovely* tai *darling* ja isä käytti hassuja hellittelynimiä kuten *muruliini* ja *kultahippu*. Ísafold käytti hänestä vain nimitystä *pentu* ja lisäsi siihen vähemmän kauniita adjektiiveja. Todennäköisesti kuuden vuoden ikäero oli epäsuotuisa.

Kaikki kuitenkin muuttui, kun he muuttivat Englantiin Áróran ollessa kahdeksan ja Ísafoldin neljäntoista ikäinen. Ísafold pärjäsi koulussa huonosti, toiset kiusasivat häntä, ja murrosiän hormonit puhkesivat kasvoja peittäviksi punaisiksi näppyloiksi. Silloin hän hakeutui Áróran seuraan. Koululuokan ja välituntien nöyryytysten jälkeen näytti siltä, että hän tunsi helpotusta päästyään kotiin leikkimään barbeilla pikkusiskon kanssa, joka palvoi häntä sillä järjetömällä tavalla, jolla nuoremmat suhtautuvat vanhempiin sisaruksiinsa. Áróra muisti edelleen, kuinka kiitollinen hän oli ollut huomiosta. Hän oli jopa kieltäytynyt muutamista kutsuista leikkiä koulukavereiden kanssa leikkiäkseen mieluummin kotona barbeilla isosiskon kanssa.

Miettiessään nyt menneitä hän ei muistanut, puhuivatko he ensimmäisinä vuosinaan islantia vai englantia keskenään. Todennäköisesti heidän keskustelunsa sujui jonkinlaisella sekakielellä, kuten perheissä, joiden vanhemmat edustavat eri kansalaisuutta, mutta melko pian isän kuoleman jälkeen englantia vei voiton. Tuntui jotenkin typerältä puhua islantia, kun siihen ei enää ollut varsinaista syytä.

Heidän Newcastlel kotinsa oli tyypillinen keskiluokkainen englantilaistalo, kaksikerroksinen jyrkkine portaineen:

makuuhuoneet olivat yläkerrassa, olohuone ja keittiö alakerrassa ja talon takana hyvin aidattu piha. Siellä Áróra nautti mullassa mönkimisestä vuoden ympäri. Hän kaiveli kuoppia ja teki lammikoita ja siirteli kasveja uusiin paikkoihin. Kun äiti valitti, että hän pilasi pihan, isä puuttui aina asiaan todeten: ”Anna hänen touhuta, hänhän on puoliksi islantilainen.” Myöhemmin Áróra ei ollut varma, tarkoittiko isä, että hänen piti saada kaivella maata, koska islantilaiselle lapselle oli niin suuri elämys kyetä tonkimaan roudatonta maata vuoden ympäri vai ettei kannattanut yrittää hillitä islantilaista verta, joka tuntui aina virtaavan eri tahtiin kuin englantilainen. Oli lukemattomia asioita, joita hän olisi halunnut kysyä isältään, mutta ei ollut tajunnut ennen kuin oli liian myöhäistä.

4.

Auton pysäköinti Edinburghin lentokentälle oli painajaismaista, joten Áróra päätti jättää sen kotiin ja ajaa taksilla kentälle. Se ei ollut niin kaukana, että hän olisi viitsinyt raahautua junaan ja sitten bussiin säästääkseen taksirahat, vaikka hänen äitinsä olisikin epäilemättä tehnyt niin ja moitti Áróraa usein rahan tuhlaamisesta. Áróra vastasi yleensä, että ei ollut mitään järkeä omistaa rahaa, jos sitä ei käyttänyt helpottaakseen elämäänsä.

Edellisestä kesämatkasta Islantiin oli jo aikaa, mutta hän muisti sään kylmyyden niin hyvin, että oli pakannut viikonloppulaukkuunsa muutaman lämpimän vaatekappaleen ja varannut hotellin keskustasta. Hän ei ollut koskaan kuullut hotellin nimeä, joten se oli varmaan uusi. Äiti oli ehdottanut, että hän yöpyisi joidenkin sukulaisten luona, joita Áróra hädin tuskin muisti, mutta hänen onnistui

kaikeksi onneksi estää äitiä järjestämästä asiaa. Kyseessä oli iltalentö, sillä ei tosin ollut merkitystä: kone laskeutuisi Islantiin valoisaan vuorokauden aikaan. Kesäkuu oli juuri alkanut eikä kylmä aurinko koskaan katoaisi taivaalta.

Vanhempien perintötekijät olivat jakautuneet omituisesti sisarten välillä. Áróra oli aina ollut siskoista se englantilaisempi, vaikka näyttikin tyypilliseltä islantilaiselta: vaalealta, suuriluiselta ja voimakkaalta. Ísafold näytti puolestaan englantilaiselta, hän oli tummempi norsunluunvalkeine ihoineen ja hentoine rakenteineen, mutta oli kaikin tavoin islantilaisempi kuin pikkusiskonsa. Se oli itsestään selvää, koska Ísafold oli asunut suuremman osan elämästään Islannissa ja oli ollut enemmän isän tyttö.

”Minulla on yksi haltiatyttö ja yksi jättiläistyttö”, isä oli aina sanonut heidän ollessaan pieniä saaden kummankin kuulostamaan tavoittelemisenarvoiselta. Ísafold oli tyytyväinen, että oli haltiatyttö ja harrasti balettia ja voimistelua, missä hänen pehmeytensä ja notkeutensa pääsivät oikeuksiinsa. Áróra oli yhtä hyvillään jättiläistyttön osasta, koska isäkin oli kookas ja työskenteli jättimäisenä ovimikkona pubeissa ja Ylämaan kisoissa, ja siksi ruumiinvoimat olivat yleinen puheenaihe kotona.

Asuivatpa he Islannissa tai Englannissa, siskot jäivät vanhempiensa kulttuurien väliin eivätkä aina tienneet, miten käyttäytyä. Useimmiten kiistat päättyivät siihen, että Ísafold piti isänsä ja Áróra äitinsä puolta aivan kuin ruoan tai tapojen tai kielen vertailu olisi samankaltainen kilpailu kuin jalkapallo-ottelu.

”Islanti yksi, Englanti nolla”, Ísafold sähisi erään kerran, kun heidän äitinsä oli antanut ymmärtää, että islantilainen ruoka sopi parhaiten villi-ihmisille, ja heidän isänsä vastasi, että Englannissa ainoa syötävä ateria oli aamiainen. Isä

harmistui aina, kun vaimo vihjaili, että Islanti oli jollain tavoin takapajuinen.

Isä ärsyyntyi myös silloin, kun hänelle yllättäen pälkähti päähän jokin matka tai projekti, ja vaimon sisäinen jarru alkoi toimia estellen ja epäröiden. Äiti halusi suunnitella asiat, päättää niistä etukäteen ja nautiskella pitkään odotuksesta sen sijaan että juoksisi äkillisten mielijohteiden perässä, millä tavoin isä ja perheen koko islantilainen haara tuntui mielellään toimivan.

Áróra pohdiskeli taksissa matkalla Edinburghin halki, että isä olisi todennäköisesti toivonut hänen olevan islantilaisempi. Hän tunsi sisimmässään vihlova kaipausta ja voimatonta syyllisyydentunnetta, jotka valtasivat aina hänen mielensä, kun hän ajatteli isää. Jollain tavoin hänestä tuntui, että hän oli pettänyt Islannin ja samalla myös isän.

Islanti ei enää kiinnostanut häntä kaikista kesälomista ja jouluisista vierailuista huolimatta. Isän kuoltua hän oli vältellyt Islannissa käyntiä kaikin mahdollisin tekosyin. Vähitellen perhesuhteet olivat höltyneet ja vaatimukset osallistua ristiäisiin, häihin ja sukujuhliin, joita islantilaiset järjestivät niin innokkaasti, vähenivät. Ísafold sen sijaan oli aina rakastanut kaikkea tuota. Hän oli käyttänyt joka ainoan tilaisuuden vierailulla Islannissa ja keksinyt niitä itse lisää. Hän kävi viikonloppumatkoilla ystäviensä kanssa esitelläkseen heille, kuinka Reykjavikissa biletettiin, ja saavuttuaan kylliksi ikää hän etsi sieltä itselleen kesätyöpaikan. Siksi Áróra ei ihmetellyt ollenkaan, kun Ísafold löysi itselleen islantilaisen miehen. Jotenkin oli ollut päivänselvää, että siinä kävisi niin.

Koska Áróralla oli mukanaan pelkät käsimatkatavarat, lähtöselvitys lentokentällä sujui vaivatta, ja hän pääsi nopeasti turvatarkastuksesta. Hänellä oli lähes tunti aikaa ta-

pettavaksi ennen kuin matkustajat päästettäisiin koneeseen. Hän asteli ripeästi verovapaan liikkeen halki suoraan portille, jonka luota hän löysi istumapaikan penkiltä ja kaivoi puhelimensa esiin. Hän oli soittanut Ísafoldin anopille ja langolleen Ebbille, Björnin veljelle, ja jättänyt vastaajaan viestin. Hän oli myös lähettänyt Björnille itselleen muuttaman tekstiviestin. Kukaan heistä ei ollut vastannut, tois-
taiseksi hän ei ollut saanut ainuttakaan viestiä eikä kukaan ollut soittanut takaisin.

5.

Björn oli astunut kuvaan kolme vuotta sitten. Pian oli selvää, että hän poikkesi kaikista muista poikaystäväistä, joita Ísafoldilla oli ollut ja jotka olivat olleet kuvioissa melko lyhyen aikaa. Pisimpään kelvannut ei ollut kestänyt vuotakaan. Ísafold tuntui jatkuvasti etsivän jotain ja Björnin tavattuaan hän tuntui löytäneen sen.

Ísafold oli houkutelutur Áróran Lontooseen islantilaisten keskitalven, þorrin, juhliin. Hän oli raahautunut mukaan kiltteyttään, sillä hän ei syönyt perinneruokia eivätkä islantilaiset hänen mielestään olleet hauskoja hoilaamisen aloitettuaan. Mutta Ísafold oli rukoillut siskoaan lähtemään mukaan, hänen teki niin kovasti mieli juhliin eikä hänellä ollut ketään muutakaan, jonka kanssa mennä, joten Áróra antoi periksi vain katuakseen sitä tuhat kertaa istuessaan suurimman osan illasta yksin pöytänsä ääressä ja seuratessaan Ísafoldin tanssia Björnin kanssa.

Björn oli komea tyyppi. Hän oli pitkä, tummahiuksinen ja roteva. Ylös käärityistä paidanhihoista pistivät esiin vahvat käsivarret, joita peitti laaja tatuointi kuviollisista käärmeistä, jotka kietoutuivat käsivarsien ympärille ja kiemurtelivat

paidan alle. Hänellä oli seuranaan Lontoossa asuva ystäväpariskunta ja hän osti koko porukalle juomia yhtä soittoa. Áróra oli jo aivan päissään, kun hän sai lopulta lähdeytyksi taksilla hotelliin nukkumaan. Ísafold lähti Björnin matkaan.

Sen illan jälkeen Ísafold oli kuin pahan hengen riivama: Björn sitä ja Björn tätä. Björn oli ainoa, mistä hän puhui. Áróra iloitsi siskonsa kanssa. Ísafold oli onnensa kukkuloilla ja rakastunut korviaan myöten, ja Áróra nautti nähdessään siskonsa noin riemuissaan. Aivan kuin se Islanti, johon Ísafold oli halunnut sitoutua vahvemmin sitein, olisi lopultakin toivottanut hänet tervetulleeksi. Muutama viikko tutustumisensa jälkeen hän muutti Björnin luo tämän asuntoon Engihjallin kadulle Kópavoguriin.

”Nyt sinunkin vain pitää löytää itsellesi islantilainen kundi!” Ísafold oli sanonut nauran muutettuaan Islantiin. Árórakin oli nauranut ja kysynyt, olisiko Björnillä ketään mukavaa kaveria. Mutta totta kai se oli ollut pelkkä vitsi. Áróra ei välittänyt sitoutua. Hän halusi olla vapaa.

Kun hän koneen laskeutuessa kohti Keflavikia tarkasteli maisemaa peittävää harmaanvihreää sammalta, joka ei vuosisatojen kuluessakaan ollut onnistunut kätkemään laavakentän rosoisuutta, hän ei muistanut tarkasti, milloin hänen ja Björnin välit olivat muuttuneet happamiksi. Niin kävi pian, mutta ei kuitenkaan ihan alussa, sillä hän oli vierailut heidän luonaan Islannissa ensimmäisenä syksynä, nukkunut heidän sohvalleen ja seurannut Ísafoldin epätoivoisia yrityksiä leipoa islantilaisia joulupikkuleipiä. Silloin kaikki oli ollut hyvin. He olivat nauraneet yhdessä, ja hänen mielestään Björn oli ollut hauska.

Mutta sitten onni kääntyi. Se alkoi Ísafoldin soitettua siskolleen keskellä yötä ja kerrottua Björnin lyöneen häntä.

Keskiyön sokaiseva aurinko.
Kadonnut sisko. Huumekauppaa,
manipulaatiota ja synkkiä juonia.

Sisarukset Áróra ja Ísafold eivät ole puheväleissä,
mutta kun heidän äitinsä ei saa yhteyttä Ísafoldiin,
palaá Áróra vastahakoisesti Islantiin etsimään
siskoaan. Pian hän tajuaa, ettei sisko välttele häntä...
hän on kadonnut jäljettömiin.

Etsiessään sisartaan Áróra kohtaa Ísafoldin
väkivaltaisen huumekauppiasmiesystävän
Björnin. Tietääkö Björn enemmän siskon kohtalosta
ja miksi moni muukin vaikuttaa olevan miehen perässä?
Vuoden parhaaksi rikosromaaniksi Islannissa valittu
tarina kylmää ensi sivuilta lähtien. Taidokkaasti
rakennettu, jännittävä ja tunnelmallinen
Jääkylmä aurinko aloittaa koukuttavan sarjan
yhdeältä maan suosituimmista rikoskirjailijoista.

Blue Moon -kirjat
kustantaa

DOCENDO

www.docendo.fi

9 789523 823419

KL 84.2

ISBN 978-952-382-341-9